

Deel 1: Het creëren van Phil

1

Hij kon zich niet herinneren hoe hij in New York terechtgekomen was.

Toen hij zich bewust werd van zichzelf, alsof hij ontwaakte uit een droom, voelde hij zich totaal uitgeput. Het drong tot hem door dat hij niet lang meer te leven had. Bovendien – er was niets meer om voor te leven. Dat beseftte hij ook, al had hij er geen idee van hoe hij tot deze trieste conclusie kwam. Het was zaak een eind aan zijn leven te maken. Zelfmoord leek de enige uitweg.

Hij voelde hoe de onaangename druk van een te hete zomerdag het vocht uit zijn getergde lichaam perste. Iedere stap die hij deed kostte hem zo veel moeite dat het hem niet zou verwonderen als hij dood neer zou vallen op het brede trottoir, wat hem dan de moeite zou besparen zichzelf voor een langsrazende auto te storten.

Mensen botsten tegen hem aan. Of hij botste tegen mensen aan. Hij bevond zich op Seventh Avenue in Manhattan, passeerde het Madison Square Garden tussen de 31ste en de 33ste Straat en strompelde in de richting van Times Square terwijl hij wist dat hij niet ver meer zou komen.

De auto's trokken snel op wanneer de stoplichten op groen sprongen. De grommende motoren, de gierende banden en de waarschuwendende claxons klonken in zijn oren als de samenzang van lokkende, half goddelijke sirenen en versterkten zijn suïcidale gedachten; hun hete adem van uitlaatgassen bedwelmden hem.

Hij struikelde naar de trottoirband.

Dan, plotseling, bleef hij stokstijf staan. Starend naar de voorbijrazende auto's voelde hij hoe alles wat onstoffelijk was zijn lichaam begon te verlaten – zijn gedachtestroom vloeiende weg, zijn emoties verdampden in de hitte, zijn bewustzijn loste op, zijn wil liet hem in de steek. Het was alsof zijn geest implodeerde en wat er overbleef was als

een uitgestoken hand in totale duisternis die iets wilde grijpen wat er niet meer was...

Hij had iets verloren. De gedachte aan iets van een onwaarschijnlijke grootte dat hij was kwijtgeraakt vulde zijn lege brein en schokte hem zo, dat hij meteen weer terug was in de werkelijkheid van Seventh Avenue.

Hij realiseerde zich nu dat hij rende. Een verkopen van gekoelde dranken duwde hem opzij en begon te vloeken.

‘Ik ben alles kwijt!’ schreeuwde hij terug.

Toen sprong hij van het trottoir, rende tussen twee geparkeerde auto’s door en dook de weg op. Meteen werd hij geschept door een taxi. De chauffeur had hem niet gezien en remde pas nadat de auto hem had geraakt. Hij rolde over de motorkap heen, smakte tegen de voorruit aan en viel weer terug.

De bestuurder achter de taxi had een botsing weten te voorkomen door krachtig te remmen; hij hing wezenloos als een testpop in de veiligheidsgordel, starend naar zijn rode motorkap die bijna de gele kofferbak kuste.

De man die een eind aan zijn leven had willen maken lag languit op straat. Vlak voor de wielen van de taxi, roerloos en met een tevreden glimlach op zijn gezicht.

Diana Davis was op de eerste plaats geschokt. Verder was zij zowel verontwaardigd als kwaad. Deze drie verschillende emoties bij elkaar onderdrukten een vierde die bestond uit iets wat zich liet omschrijven als hoop tegen beter weten in. Ze was van Brooklyn naar Manhattans Upper East Side gekomen en was het Lenox Hill Hospital aan de 77ste Straat binnengelopen.

Ze werkte als psychologe voor de Afdeling Jeugdzaken District Brooklyn en was die avond eerst iets gaan eten in een klein restaurant voordat ze naar huis was gegaan. Daar had ze de knop van haar antwoordapparaat ingedrukt en met verbazing geluisterd naar een stem die zei dat haar echtgenot, Phil Davis, rond twaalf uur was opgenomen in het Lenox Hill Hospital; hij had een ongeluk gekregen, zijn toestand leek stabiel maar het zou nog even duren voordat men kon vaststellen

of er geen verdere complicaties waren. Ze had onmiddellijk met het ziekenhuis gebeld en er werd haar verteld dat haar man was aangereden door een taxi op Seventh Avenue. Hij had een perskaart bij zich en een aantal visitekaartjes waarop ondermeer zijn telefoonnummer en zijn adres stonden vermeld. Ze had zijn kamernummer gekregen en mocht hem komen bezoeken.

Op de tweede verdieping liep zij door de gangen – zij vertraagde haar pas toen zij de bewuste kamer bijna had bereikt. Dan bleef zij zelfs vertwijfeld slaan. Eigenlijk durfde zij geen stap meer verder te gaan en het liefst had zij zich omgedraaid om weer terug naar huis te gaan. Een passerende verpleegster keek haar aan en vroeg:

‘Goedenavond, kan ik...